

ATS 12: 1 NATURSKILDNINGARNA I DEN NORRÖNA DIKTNINGEN. 85

som kringgärdade landet. Så säger Einarr Skúlason (f. 1095) i en visa om en sjöfärd:

*Sundr springr svalra landa
sverrigjörð fyrir börðum¹,*

det är: »de svala landens svällande gördel springer sönder för skeppsstäfvarne». Exemplet är intressant äfven af den anledningen, att det visar, huru omsorgsfull man var i ordvalet för att erhålla öfverensstämmelse mellan uttrycken. Här är påtagligen *springa sundr* med flit användt. »Jordens bälte» (*jarðbelti*) kallas hafvet i Sturla Þórðarsons bekanta dikt Hrafnsmál (strof 1), »sjöbälte» eller det bälte, som utgöres af sjön, i Lilja (*sjóvarbelti* strof 10). Hafsgördeln, som sjelf förliknas vid ett smycke eller *men* (*Lev. poet.*), var prydd med öar, som voro *fastspikade* enligt ordalydelsen i en visa af Egill². Öarna voro äfven hafvets tänder³.

Ofta kallas hafvet holmens eller landets boja⁴. Ganska målande äro Markús Skeggjasons († 1108) verser:

*Skúr-qrðigr braut skorðu
skers glymfjötur bersi⁵,*

»stödbjelnens björn (skeppet) sönderbröt, sträfvande mot vinden, skärets bullrande boja». Här är verbet *brjóta* afsigtligt begagnadt. En rasslande boja benämnes hafvet äfven annorstädes⁶.

¹ Skáldskaparmál kap. 25.

² *Eyngeld jarðargjörð*, Eigla kap. 82.

³ *Fenteðr*, i en visa af Kormakr.

⁴ *Holmfjöturr*, hos Einarr Skúlason, Skáldskaparmál kap. 25; hos Harald hårdråde ibid. kap. 65; *foldar fjötrar*, i en visa af Tindr Hallkelsson (vid pass år 1015), Íslendinga Sögur II s. 366.

⁵ Skáldskaparmál kap. 58.

⁶ *Gnýgirði* i Njála kap. 72; *glymfjöturr* i en visa af Guðmundr Svertingsson, Biskupa Sögur I s. 641, och i en af Ingjaldr Geirmundarson, Sturlunga Saga II s. 67.